

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **I. K. Z.**, zastoupené Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem, se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2011, č. j. 4 Ad 43/2011 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu Mgr. Pavlu Čižinskému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované o námitkách podaných proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2010, č. X, kterým byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o invalidní důchod. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ze žaloby podané k městskému soudu vyplývalo, že žalobkyně nesouhlasí s napadeným rozhodnutím o námitkách, protože se domnívá, že její zdravotní stav nebyl

správně posouzen a odkázala na lékařské zprávy přiložené k žalobě. Žalovaná navrhla, aby soud vyžádal vyhotovení nového posudku u příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Městský soud provedl důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 30. 6. 2011, č. j. 2011/1934 - PH, z něhož zjistil, že žalobkyně k datu vydaného rozhodnutí nebyla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění zákona č. 306/2008 Sb. Nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nejméně o 35 %. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalované se u žalobkyně jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl bolestivý syndrom zejména bederní páteře při lehkých degenerativních změnách páteře bez funkčně významné neurologické symptomatologie, dlouhodobě stejný a neměnný, stabilizovaný bez verifikované progrese. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti činila 20 % již se zohledněním ostatních nemocí uvedených v diagnostickém souhrnu, které samy o sobě však neměly vliv na snížení pracovního potenciálu. Žalobkyně podle posudku byla schopna využití zachované pracovní schopnosti s využitím dosaženého vzdělání, zkušeností a znalostí, byla schopna pokračovat v předchozí výdělečné činnosti, nebyla vyloučena ani možnost rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti, např. administrativního charakteru. Nevhodné byly práce s trvalým přetěžováním páteře a trvale velkou fyzickou námahou, trvalým nošením a zvedáním těžkých břemen, trvale ve strnulých polohách s trvalou chůzí a stáním.

Podle závěru posudku stěžovatelka k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. ke dni 24. 11. 2010 nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %. Městský soud neměl pochybnosti o správnosti závěru posudku, protože posudek byl podán na základě prostudování zdravotní dokumentace a po seznámení se s objektivními nálezy lékařů, u nichž se žalobkyně léčí (nálezy z endokrinologie, gastroenterologie, psychiatrie, rehabilitace, neurologie a ortopedie). Žalobkyně byla v komisi vyšetřena odbornými lékaři neurologem a psychiatrem. Posudková komise konstatovala, že žalobkyně není i přes dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav invalidní v I., II. nebo III. stupni. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti hodnotila posudková komise podle postižení, které mělo rozhodující vliv na dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky, a to podle postižení neurologického, jímž je bolestivý syndrom zejména bederní páteře při lehkých degenerativních změnách. Toto postižení odpovídá postižení uvedenému v kapitole XIII oddíl E položka 1 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 20 %. Další zdravotní problémy, se kterými se stěžovatelka léčí, byly uvedeny v diagnostickém souhrnu a bylo na základě lékařských nálezů zjištěno, že se nejedná o závažná onemocnění, která by měla vliv na pokles pracovní schopnosti stěžovatelky.

Pokud stěžovatelka poukazovala na to, že se již rok léčí na psychiatrii, není toto žádnou novou skutečností, která by ovlivnila závěr posouzení. Jak vyplývá z posudku, byla stěžovatelka vyšetřena v komisi odborným lékařem psychiatrem a ten dospěl k závěru, že se nejedná o závažnou psychickou symptomatiku. Psychiatr přítomný v komisi konstatoval shodně s ošetřujícím psychiatrem, že se u žalobkyně projevují kolísavé nálady v návaznosti na dlouhodobé četné somatické obtíže. Na rozdíl od ošetřujícího psychiatra však neshledal, že by došlo k narušení sociálního fungování a nebyla zjištěna ani úzkostně depresivní symptomatika. Městský soud měl za to, že tento zjištěný stav může být dán i správnou léčbou, kdy (jak vyplývá z psychiatrického nálezu ze

dne 21. 3. 2011) léky žalobkyni pomáhají ve zklidnění a psychicky cítí úlevu. Vzhledem k tomu, že se zdravotní stav v rámci soudního přezkumu posuzuje k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, v tomto případě ke dni 24. 11. 2010, nemohl soud v rámci přezkumu hodnotit nové lékařské nálezy, které měla žalobkyně k dispozici ani skutečnost, že její léčba na psychiatrii pokračuje.

Stěžovatelka až při soudním jednání namítala, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za nedostatečné v tom, že se žalovaná dostatečně nezabývala jejími námitkami a nevypořádala se s nimi v odůvodnění, což se týkalo zejména tvrzení stěžovatelky o nestabilitě, kterou doložila i lékařskými zprávami. Městský soud poukázal na to, že tato námitka byla vznesena až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, v žalobě nebyla tato námitka uplatněna. Městský soud též dospěl k závěru, že žalovaná v rámci rozhodnutí o námitkách provedla důkladné šetření. Vyžádala si nový posudek o invaliditě, který byl vypracován dne 4. 11. 2010. V tomto posudku byly zhodnoceny všechny zdravotní problémy tak, jak vyplývají z diagnostického souhrnu. Pokud stěžovatelka uváděla subjektivní potíže, které pociťuje, nebylo možno vycházet z tohoto jejího tvrzení, ale bylo nutno vyjít z lékařských zpráv a nálezů. Soud v postupu žalované neshledal žádné pochybení. Provedeným šetřením bylo prokázáno, že pokles pracovní schopnosti stěžovatelky činí 20 %, stěžovatelka tak nesplňovala podmínku poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V řízení o námitkách bylo prokázáno, že stěžovatelka nesplňuje podmínky uznání invalidity, a proto v souladu s tímto zjištěním byly námitky zamítnuty a rozhodnutí ze dne 16. 6. 2010 potvrzeno.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. b), zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, a podle 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka namítá, že rozhodnutí žalované považuje za nepřezkoumatelné, protože toto rozhodnutí se vůbec nezabývá jejími problémy se stabilitou, které uvedla v námitkách. Dále z rozhodnutí žalované není zřejmé, jakým způsobem se vypořádala s obsahem lékařských zpráv, o kterých je uvedeno, že z nich bylo vycházeno, např. s lékařskými zprávami MUDr. Š. ze dne 1. 4. 2010 a ze dne 13. 5. 2010. V těchto vadách stěžovatelka spatřuje rozpor s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Z těchto důvodů mělo být podle názoru stěžovatelky napadené rozhodnutí zrušeno.

Napadený rozsudek je také podle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť při jednání nebyly vzaty v potaz její psychické obtíže, o kterých uvedla, že je pociťuje často jako rozhodující příčinu. Stěžovatelka při jednání uváděla, že celé její vyšetření posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí dne 30. 6. 2011 spočívalo

v tom, že se jí lékařka zeptala: „Co děláte ráno?“. Stěžovatelka se domnívá, že soud měl více něž k závěrům Posudkové komise přihlížet k závěrům MUDr. Š., jehož závěry Posudková komise zcela bez zdůvodnění zavrhla, přestože sama Posudková komise nemohla mít jiné podklady než zprávy od MUDr. Š. a zmíněný krátký rozhovor se stěžovatelkou.

Stěžovatelka dále spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že soud nijak nezpochybnil tvrzení rozhodnutí žalované, že délka léčení stěžovatelky na psychiatrii zatím netrvá celý rok, a proto není možné toto postižení klasifikovat jako dlouhodobé ve smyslu § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Přitom však k datu konání soudního jednání již rok od počátku sledovaného období uplynul a stěžovatelka je stále v péči psychiatra, což mohlo soudu naznačit, že závěr rozhodnutí žalované nebyl správný.

Další důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu spatřuje stěžovatelka v tom, že přijal závěr Posudkové komise, že pro stěžovatelku jsou nevhodné práce v „trvale strnulých polohách, s trvalou chůzí a stáním“ (str. 6 posudku) a nereagoval na námitku stěžovatelky, že prodavačky vlastně vždy buď stojí či sedí a že práce prodavačky je tedy téměř vždy spojena s těmito strnulými polohami.

Závěrem stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky směřující k nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí žalované, protože rozhodnutí se vůbec nezabývá jejími problémy se stabilitou uvedenými v námitkách a z rozhodnutí žalované není zřejmé, jakým způsobem se vypořádala s obsahem lékařských zpráv, o kterých se v rozhodnutí uvádí, že z nich žalovaná vycházela. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka první z námitek neuplatnila v žalobě k městskému soudu, resp. uplatnila ji až při jednání, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Přitom podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. *žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.* Městský soud se tedy nemohl touto její námitkou zabývat, neboť se nejednalo o řádně uplatněný žalobní bod. Druhou z uvedených námitek pak stěžovatelka uplatnila teprve v kasační stížnosti. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává: *Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v*

kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží. Z předestřené judikatury a právní úpravy vyplývá, že Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat těmito dvěma námitkami žalobkyně, neboť nebyly řádně uplatněny již v řízení před městským soudem a jde tedy v obou případech o námitky uplatněné teprve v kasační stížnosti.

Stěžovatelka dále namítala nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v tom, že městský sodu nevzal v potaz její psychické obtíže, o kterých uváděla, že je pociťuje jako rozhodující příčinu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v projednávané věci jde o nárok na dávku důchodového pojištění, jejíž přiznání (další trvání) je podmíněno nepříznivým zdravotním stavem a je tudíž závislé především na odborném lékařském vyšetření. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předcházející judikaturu, ze jména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že *při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoliv ze subjektivních pocitů a stesků žalobce.* Podle posudku vypracovaného Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí mělo rozhodující vliv na dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky postižení neurologické, jímž je bolestivý syndrom zejména bederní páteře při lehkých degenerativních změnách.

Stěžovatelka dále namítala, že soud měl více něž k závěrům Posudkové komise přihlížet k závěrům MUDr. Š., jehož závěry Posudková komise zcela bez zdůvodnění zavrhla, přestože sama Posudková komise nemohla mít jiné podklady než zprávy od MUDr. Š. a zmíněný krátký rozhovor se stěžovatelkou. Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 4 Ads 18/2011 - 86, ze kterého se podává: *Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Předně musí být z posudku zřejmé, že zdravotní stav občana byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotní dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby tak nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti stanovené klinické diagnózy. Dále v něm musí být uvedeno, v jakém rozsahu je v důsledku rozhodujícího zdravotního postižení (samozřejmě za předpokladu, že zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav), pracovní schopnost omezena, tj. v jakém rozsahu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti. Procentní míru tohoto poklesu vyhodnotí pak posudková komise podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, postižení posléze podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku zmíněné přílohy a současně objasní, proč v rámci zde stanoveného rozpětí určila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši jí stanovené.*

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že posudek pro řízení před městským soudem byl vydán Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze dne 30. 6. 2011. V posudkové komisi byla přítomna lékařka s odborností psychiatrie MUDr. D. D.. Mezi nálezy, ze kterých posudková komise vycházela je uveden psychiatrický nález MUDr. Š. ze dne 1. 4. 2010, ve kterém se uvádí: orientovaná, v dobrém kontaktu, asthemický habitus, verbalizuje dobře, intelektová kapacita činí minimálně SŠ dojem, emoce výrazně labilní, výrazně nízké sebehodnocení s malou stenickou výbavou, výrazně nevyrovnané rysy osobnosti s nezralostí, což se projevuje ve vztazích, výrazná senzitivita s psychosomatickou reaktivitou. Dále v posudkovém zhodnocení je uveden nález MUDr. Š. ze dne 13. 5. 2010, kde se uvádí: stav trvá, polymorfní somatické obtíže, a dále nález MUDr. Š. ze dne 1. 7. 2010, kde se uvádí: odeslána k psychiatrickému vyšetření na doporučení neurologa s protahovanými bolestmi dolních zad, susp. podíl psychosomatický. Stav je chronický, terapie antidepresivy bude patrně dlouhodobá. Dále je v posudkovém zhodnocení uveden psychiatrický nález MUDr. Š. ze dne 21. 3. 2011, kde se uvádí: od 4/10 v péči psychiatra pro úzkostně-depresivní poruchu se somatickými příznaky, léčena antidepresivy. Subj. Polymorfní somatické obtíže, kolísavé nálady, nesoustředěnost, občas zmatenost, léky jí trochu pomáhají ve zklidnění, psychicky cítí úlevu.

Dále je uvedeno v posudkovém zhodnocení psychiatrické vyšetření MUDr. D., ve kterém lékařka uvádí následující: Správně orientovaná všemi kvalitami, familiární vystupování, kontakt navazuje spontánně, bohatá spont. produkce zejména na téma bolesti zad, dále uvádí depresivní ladění a suicid. úvahy, objektivně však nálada v normě bez známek úzkosti, dále uvádí poruchy usínání a časné probouzení bez ranních pesim. Stěžuje si na poruchy soustředění, které během vyšetření i teatrálně předvádí, v popředí obrazu histrionská porucha osobnosti, nelze vyloučit finální tendence.

Je tedy patrné, že při hodnocení vycházela Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jako z podkladů také ze zpráv psychiatra MUDr. Š. Zdravotní dokumentace, která byla podkladem pro zpracování posudku Posudkové komise, byla tedy úplná. Je zároveň patrné, že vyšetření MUDr. D. při jednání Posudkové komise MPSV bylo provedeno důkladně, nikoliv pouze povrchně, jak namítá v kasační stížnosti stěžovatelka.

V závěrech posudku se k psychickému stavu stěžovatelky uvádí: Při jednání PK MPSV vyšetřena odborným psychiatrem k objektivizaci psychického stavu. Jednalo se o lehkou dekompenzaci histrionské osobnosti, o projevy kolísavých nálad v návaznosti na dlouhodobé četné somatické potíže, které však nenarušovaly soc. fungování, úzkostně-depresivní symptomatika nebyla zjištěna. Ani při jednání PK MPSV nebyla prokázána závažná psychická symptomatika. Nebyla prokázána ani zmatenost uváděná MUDr. Š., nebyl pro ni ani organický podklad.

Závěry posudku Posudkové komise MPSV a závěry MUDr. Š. se tedy liší v tom, že při vyšetření Posudkovou komisí nebyla zjištěna úzkostně-depresivní symptomatika. Tento závěr však nemá podle názoru Nejvyššího právního soudu vliv na přesvědčivost posudku vydaného posudkovou komisí, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že tento zjištěný stav může být dán i správnou léčbou, kdy (jak vyplývá z psychiatrického nálezu ze dne 21. 3. 2011) léky žalobkyni pomáhají ve zklidnění a

psychicky cítí úlevu. Nejvyšší správní soud tedy neshledává námitky žalobkyně směřující proti posouzení stěžovatelčiných psychických obtíží Posudkovou komisí důvodnými.

Stěžovatelka dále spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že soud nijak nezpochybnil tvrzení rozhodnutí žalované, že délka léčení stěžovatelky na psychiatrii zatím netrvá celý rok, a proto není možné toto postižení klasifikovat jako dlouhodobé ve smyslu § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Přitom však k datu konání soudního jednání již rok od počátku sledovaného období uplynul a stěžovatelka je stále v péči psychiatra, což mohlo soudu naznačit, že závěr rozhodnutí žalované nebyl správný. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí správně konstatoval, že zdravotní stav stěžovatelky se posuzuje k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, což v projednávané věci bylo ke dni 24. 11. 2010. V tomto postupu Nejvyšší správní soud neshledává žádné pochybení, neboť podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že toto pravidlo se týká také posuzování zdravotního stavu - srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, publikovaný pod č. 526/2005 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *za účelem zjištění skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), může soud uložit posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, aby - na podkladě lékařských zpráv o zdravotním stavu pocházejících převážně z období přiměřeně předcházejícího dni rozhodnutí správního orgánu - vypracovala posudek o zdravotním stavu a schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu.* Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil k této problematice také např. v rozsudku ze dne 9. 10. 2003, č. j. 7 Ads 1/2003 - 45.

Stěžovatelka dále namítala nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v tom, že přijal závěr Posudkové komise, že pro stěžovatelku jsou nevhodné práce v „trvale strnulých polohách, s trvalou chůzí a stáním“ a nereagoval na námitku stěžovatelky, že prodavačky vlastně vždy buď stojí či sedí a že práce prodavačky je tedy téměř vždy spojena s těmito strnulými polohami. Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na svoji předcházející judikaturu týkající se pracovní rekomandace obsažené v posudcích. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2010, č. j. 3 Ads 6/2010 - 67, dostupném na www.nssoud.cz se uvádí, že ... *pracovní rekomandace je obsažena v posudku lékaře OSSZ v Karviné a posléze v posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě a v Brně především za účelem stanovení obecných indikací a kontraindikací pro výkon povolání zdravotně postiženého pojištěnce.* Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 3 Ads 65/2005 - 87, dostupného na www.nssoud.cz, vyplývá, že *pracovní rekomandace je obsažena v posudcích lékařů OSSZ a posléze v posudcích posudkové komise MPSV ČR především za účelem stanovení obecných indikací a kontraindikací pro výkon povolání zdravotně postiženého pojištěnce. Výčet doporučených zaměstnání je toliko demonstrativní a slouží spíše úřadům práce jako pomůcka při hledání vhodného zaměstnání. Věrohodnost pracovní rekomandace je posuzována především z toho hlediska, zda je pojištěnec po zdravotní stránce schopen obecně formulovaná doporučená zaměstnání vykonávat, nikoliv to, zda takováto zaměstnání jsou v určitém čase a místě pro pojištěnce k dispozici.* Z uvedeného tedy vyplývá, že pracovní rekomandace v posudku Posudkové komise nemá význam pro samotné přiznání či nepřiznání invalidního důchodu, protože to se neodvíjí od pracovní

rekomandace v posudku a jejího srovnání s kvalifikací stěžovatelky, ale výlučně od procentní míry snížení pracovní schopnosti. Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být důvodem pro podání kasační stížnosti *nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.* V projednávané věci se městský soud sice opomenul zabývat námitkou stěžovatelky týkající se pracovní rekomandace posudku Posudkové komise ve vztahu k její stávající pracovní kvalifikaci, podle názoru Nejvyššího správního soudu však tato skutečnost nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když námitka stěžovatelky týkající se pracovní rekomandace nesměřovala k meritu projednávané věci. Proto ani tuto stížnostní námitku směřující k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované nemá právo na náhradu nákladů řízení podle zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatelce byl při jednání dne 28. 7. 2011 usnesením městského soudu ustanoven zástupcem Mgr. Pavel Čižinský, advokát. Ustanovený zástupce stěžovatelky k výzvě soudu nevyčíslil svoji odměnu, Nejvyšší správní soud proto vyšel z toho, že podle obsahu spisu ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti ze dne 14. 9. 2011. Jde tedy o jeden úkon právní služby po 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 2. a § 9 odst. 2 a 3 písm. f), když v projednávané věci se ve smyslu § 9 odst. 2 advokátního tarifu jedná o věc nároků fyzické osoby v oblasti důchodového pojištění, pro niž se za tarifní hodnotu považuje částka 1000 Kč. Dále má ustanovený zástupce stěžovatelky nárok náhradu hotových výdajů v podobě režijního paušálu ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy ustanovenému zástupci stěžovatelky celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu